

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 467/2012-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. februára 2013 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť spoločnosti R., a. s., zastúpenej A. s. r. o., pre namietané porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 3 NcC 9/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 NcC 9/2011 p o r u š i l základné právo spoločnosti R., a. s., na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 NcC 9/2011-77 z 29. marca 2011 z r u š u j e a v e c v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti R., a. s., p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov), ktorú j e Krajský

súd v Košiciach p o v i n n ý vyplatiť na účet A. s. r. o., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti spoločnosti R., a. s., vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 467/2012-16 z 25. októbra 2012 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti R., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 NcC 9/2011.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľka podaním zo 17. januára 2013 a tiež krajský súd vo vyjadrení z 13. decembra 2012 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

Zo sťažnosti a z jej doplnení doručených osobne do podateľne ústavného súdu 22. mája 2012 a 15. októbra 2012 vyplýva, že sťažovateľka uzavrela s Ing. J. J. (ďalej len „žalobkyňa“) poisťnú zmluvu. Jej súčasťou boli všeobecné poisťné podmienky, v rámci ktorých sťažovateľka a žalobkyňa dohodli rozhodcovskú doložku, v zmysle ktorej rozhodovanie o prípadných sporoch z poisťného vzťahu zveria rozhodcovskému súdu. Počas trvania poisťného vzťahu vznikol medzi sťažovateľkou a žalobkyňou spor týkajúci sa tohto vzťahu, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3 C 227/2009 zo 14. októbra 2009 tak, že žalobkyňi bolo uložené zaplatiť sťažovateľke dlžnú sumu. Žalobkyňa podala 18. septembra 2009 žalobu Okresnému súdu Rimavská

Sobota, ktorou sa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku. Okresný súd Rimavská Sobota prípisom zo 14. januára 2010 postúpil vec Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) z dôvodu, že v zmysle ustanovenia § 88 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku je daná výlučná miestna príslušnosť okresného súdu. Podľa tohto ustanovenia totiž na konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku je vždy príslušný súd, v ktorého obvode sa nachádza miesto rozhodcovského konania. Po postúpení veci okresný súd riadne pokračoval v konaní pod sp. zn. 39 C 11/2010 bez toho, aby vyslovil nesúhlas s postúpením veci, resp. aby ju predložil nadriadenému súdu na rozhodnutie o miestnej príslušnosti. Následne žalobkyňa podaním z 3. februára 2011 namietala postúpenie veci okresnému súdu a žiadala, aby bola vec postúpená Okresnému súdu Rimavská Sobota. Okresný súd námietku predložil na rozhodnutie krajskému súdu ako súdu nadriadenému. Uznesením krajského súdu č. k. 3 NcC 9/2011-77 z 29. marca 2011 bolo určené, že miestne príslušným súdom je Okresný súd Rimavská Sobota. Uznesenie bolo právnomu zástupcovi sťažovateľky doručené 2. mája 2011. Následne okresný súd v súlade s právnym názorom vysloveným krajským súdom vec postúpil Okresnému súdu Rimavská Sobota, kde je vedená pod sp. zn. 8 C 122/2011. Uznesením Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 8 C 122/2011-105 z 27. januára 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 Co 135/2012-121 z 30. apríla 2012 (uznesenia nadobudli právoplatnosť 24. mája 2012) bolo konanie vo veci prerušené.

Keďže predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 39 C 11/2010 je zrušenie rozhodcovského rozsudku, v zmysle § 88 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku je daná výlučná miestna príslušnosť súdu, v ktorého obvode sa nachádza miesto rozhodcovského konania. Na tomto závere nič nemení ani právna úprava ustanovenia § 87 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorej popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Konanie o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy je potrebné odlíšiť od konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktoré je osobitným konaním podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“). Konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je sporom spotrebiteľským, ale len konaním o preskúmanie zákonnosti postupu a záverov

rozhodcovského súdu z hľadiska dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 40 ods. 1 písm. a) až i) zákona o rozhodcovskom konaní. Pokiaľ krajský súd poukázal na niektoré rozsudky Európskeho súdneho dvora, sťažovateľka podotýka, že neexistuje žiaden, ktorý by v rovnakom alebo podobnom prípade ukladal súdu nerešpektovať zákonnú úpravu výlučnej miestnej príslušnosti. Rozhodnutia, na ktoré sa krajský súd odvoláva, nedopadajú na výlučnú miestnu príslušnosť súdu ustanovenú zákonom (vnútroštátnym procesným predpisom), ale iba na miestnu príslušnosť dohodnutú v spotrebiteľskej zmluve. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na iné rozhodnutie krajského súdu v obdobnom prípade. Krajský súd preto v rozpore so zásadou, že miestnu príslušnosť určuje zákon, určil za miestne príslušný súd, ktorý ním podľa zákona nie je. Krajský súd vychádzal navyše z nesprávneho predpokladu, že všetky rozhodcovské konania vedené Arbitrážnym súdom Košice nevyhnutne prebiehajú v Košiciach, hoci v skutočnosti miesto rozhodcovského konania nie je vždy zhodné so sídlom Arbitrážneho súdu Košice a nevyplýva ani z rozhodcovskej doložky.

Namietaná protiústavnosť postupu okresného súdu spočíva v tom, že tento bez splnenia zákonom ustanovených podmienok predložil krajskému súdu ako nadriadenému súdu na rozhodnutie žalobkyňou namietané postúpenie veci okresnému súdu, a tak inicioval rozhodovanie o miestnej príslušnosti pred krajským súdom. Pritom podľa § 105 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku ak súd, ktorému bola vec postúpená, s postúpením nesúhlasí, alebo účastník postúpenie namieta do 15 dní od doručenia upovedomenia o postúpení, predloží vec na rozhodnutie svojmu nadriadenému súdu. Okresný súd Rimavská Sobota postúpil vec okresnému súdu prípisom zo 14. januára 2010. Žalobkyňa namietla postúpenie veci podaním doručeným okresnému súdu 8. februára 2011, teda s oneskorením približne rok po uplynutí zákonnej lehoty na podanie tejto námietky. Zákon výslovne ukladá súdu povinnosť predložiť nadriadenému súdu na rozhodnutie nesúhlas účastníka konania s postúpením veci, len ak účastník postúpenie namieta do 15 dní od doručenia upovedomenia o postúpení. V danom prípade však celkom zjavne žalobkyňa túto lehotu nedodržala, avšak okresný súd i napriek tomu namietané postúpenie veci predložil na rozhodnutie krajskému súdu ako nadriadenému súdu. Týmto postupom bolo zasiahnuté do práva sťažovateľky podľa čl. 2 ods. 2 ústavy. Na predloženie námietky

nadriadenému súdu neboli totiž splnené zákonné podmienky. Okresný súd teda nekonal na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Naopak, postupoval celkom svojvoľne v rozpore s procesnoprávnymi predpismi.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 39 C 11/2010 a krajským súdom pod sp. zn. 3 NcC 9/2011 s tým, aby bolo uznesenie krajského súdu z 29. marca 2011 zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Domáha sa tiež primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 000 €, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia advokátom v sume 261,82 €.

Z vyjadrenia predsedu krajského súdu sp. zn. 1 SprV/770/2012 z 29. novembra 2012 doručeného ústavnému súdu 13. decembra 2012 vyplýva, že žiada sťažnosť odmietnuť. Poukazuje na odôvodnenie uznesenia o určení miestnej príslušnosti, potom sumarizuje námietky sťažovateľky (s výnimkou námietky nedodržania zákonnej lehoty podľa § 105 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) a dospieva k záveru o neodôvodnenosti sťažnosti.

Z repliky právneho zástupcu sťažovateľky zo 17. januára 2013 doručenej ústavnému súdu osobne do podateľne toho istého dňa vyplýva, že sťažovateľka trvá na svojich argumentoch poukazujúcich na nesprávnu aplikáciu komunitárneho práva.

Ústavný súd doručil sťažnosť, uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 467/2012-16 z 25. októbra 2012, vyjadrenie predsedu krajského súdu, ako aj repliku sťažovateľky žalobkyni s tým, aby sa aj ona mohla vyjadriť vo veci samej, keďže rozhodnutím ústavného súdu môže byť dotknutá vo svojich právach. Žalobkyňa však poštovú zásielku z ústavného súdu neprevzala v odbernej lehote a táto sa vrátila späť.

II.

Zo spisu Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 8 C 122/2011, ktorý si ústavný súd vyžiadal, vyplývajú tieto relevantné skutočnosti:

Upovedomením sp. zn. 8 C 143/2009 zo 14. januára 2010 bolo žalobkyni oznámené, že jej žaloba proti sťažovateľke o zrušenie rozhodcovského rozsudku bude postúpená

okresnému súdu ako miestne príslušnému, a to v zmysle § 105 ods. 2 a § 88 ods. 2 poslednej vety Občianskeho súdneho poriadku. Podľa doručenky k tomuto prípisu žalobkyňa prípis prevzala 19. januára 2010 (doručenka pripojená pri č. 1. 15 spisu).

Prípisom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 8 C 143/2009 zo 14. januára 2010 bolo okresnému súdu oznámené postúpenie spisu podľa § 105 ods. 2 a § 88 ods. 2 poslednej vety Občianskeho súdneho poriadku, keďže miestom rozhodcovského konania je Arbitrážny súd Košice so sídlom na Alžbetinej 41 v Košiciach.

Podaním z 3. februára 2011 doručeným okresnému súdu 4. februára 2011 žalobkyňa namietla príslušnosť okresného súdu s tým, že vo veci má správne konať Okresný súd Rimavská Sobota.

Prípisom okresného súdu č. k. 39 C 11/2010-55 z 25. februára 2011 bola vec predložená krajskému súdu na rozhodnutie o námietke žalobkyne proti postúpeniu veci Okresnému súdu Rimavská Sobota, a to so súčasným konštatovaním, že upovedomenie o postúpení bolo žalobkyni doručené 19. januára 2010 a námietka žalobkyne bola podaná 4. februára 2011.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 3 NcC 9/2011-77 z 29. marca 2011 vyplýva, že na konanie vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 39 C 11/2010 je miestne príslušný Okresný súd Rimavská Sobota. Podľa zistenia krajského súdu Okresný súd Rimavská Sobota prípisom zo 14. januára 2010 postúpil vec okresnému súdu 27. januára 2010 v zmysle ustanovenia § 105 ods. 1 a 2 v spojení s § 88 ods. 2 poslednou vetou Občianskeho súdneho poriadku, pretože v danom prípade je daná výlučná miestna príslušnosť okresného súdu. Žalobkyňa podaním doručeným okresnému súdu 8. februára 2011 namietala postup Okresného súdu Rimavská Sobota s poukazom na ustanovenie § 87 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Upovedomenie Okresného súdu Rimavská Sobota o postúpení veci okresnému súdu (č. 1. 18 spisu) bolo žalobkyni doručené 19. januára 2010 (doručenka pripojená pri č. 1. 15 spisu). Námietka žalobkyne bola podaná 4. februára 2011 (č. 1. 43 spisu), teda v zákonnej lehote 15 dní. Z obsahu žaloby vyplýva, že predmetom konania je zrušenie rozhodcovského rozsudku, na čo je daná výlučná príslušnosť súdu, v ktorého obvode sa nachádza miesto rozhodcovského konania. Týmto súdom je okresný súd. Z rozhodcovského rozsudku vyplýva, že medzi sťažovateľkou a žalobkyňou je podľa čl. 15

ods. 2 poistných podmienok na rozhodnutie sporu v rozhodcovskom konaní príslušný ten rozhodcovský súd, ktorý na rozhodnutie sporu určí sťažovateľka. Sťažovateľka určila na prerokovanie všetkých sporov Arbitrážny súd Košice. „S poukazom na povinnosť Slovenskej republiky ako členského štátu Európskej únie vyplývajúcu jej z obsahu Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách zabezpečiť, aby zmluvy uzavreté so spotrebiteľmi neobsahovali nekalé podmienky, má nadriadený súd za to, že povinnosť poskytnúť žalobkyni – spotrebiteľke ako slabšej strane sporu zvýšenú ochranu spočíva aj v jej práve, aby jej vec nebola prejednaná na súde, vzdialenosť sídla ktorého od bydliska žalobkyne by ju odradzoval od uplatnenia jej práva, resp. sťažoval možnosť uplatnenia jej práva. Nadriadený súd má teda za to, že miestna príslušnosť okresného súdu v tejto veci je odvodená z obsahu poistnej zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej, v ktorej si poisťovňa ako silnejšia strana sporu vyhradila neprijateľnú zmluvnú podmienku založiť miestnu príslušnosť rozhodcovského súdu a v náväznosti na ňu aj miestnu príslušnosť všeobecného súdu postupom, ktorý sťažuje žalobkyni možnosť uplatnenia jej práva s tým, že jej vec bude prejednávaná na súde, ktorého sídlo je vzdialené od miesta jej bydliska. Podmienka v zmluve, ktorá deleguje príslušnosť na súd, v obvode ktorého má sídlo predajca, ktorý je ďaleko od miesta trvalého bydliska spotrebiteľa, môže tomuto sťažiť obranu jeho práv. Takáto podmienka spadá do kategórie podmienok, ktoré majú za cieľ alebo účinok vylúčiť alebo zabrániť právu spotrebiteľa začať právne konanie. Na druhej strane takáto podmienka je výhodná predajcovi alebo dodávateľovi. Európsky súdny dvor túto podmienku posúdil ako nečestnú a vyvodil z nej následok jej neplatnosť, napr. v spojených prípadoch C-240/98 až C-240/08 vo veci *Océano grupo editoria SA c/a Salvat Editores SA a spol.*“

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa § 105 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak súd podľa odseku 1 zistí, že nie je miestne príslušný, neodkladne postúpi vec príslušnému súdu bez rozhodnutia alebo ju za podmienok uvedených v § 11 ods. 3 predloží Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky; o tomto postúpení súd upovedomí účastníkov.

Podľa § 105 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku ak súd, ktorému bola vec postúpená, s postúpením nesúhlasí, alebo účastník postúpenie namieta do 15 od doručenia upovedomenia o postúpení, predloží vec na rozhodnutie svojmu nadriadenému súdu; jeho rozhodnutím je viazaný aj súd, ktorému má byť vec podľa rozhodnutia nadriadeného súdu postúpená. Nadriadený súd rozhodne do 30 dní od predloženia veci.

Podľa názoru sťažovateľky žalobkyňa námietku postúpenia veci okresnému súdu uplatnila po uplynutí zákonnej lehoty. Okrem toho nie je jej námietka ani dôvodná, lebo sa opiera o nesprávny výklad a aplikáciu európskeho práva.

Krajský súd je presvedčený, že európske právo v dotknutých súvislostiach vykladal a aplikoval správne. K stanovisku sťažovateľky, podľa ktorého žalobkyňa namietla postúpenie veci okresnému súdu oneskorene, sa nevyjadril.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Ak súd alebo iný orgán koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak, ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/94).

Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým konštatovať, že krajský súd plne v súlade s obsahom spisu ustálil, že upovedomenie Okresného súdu Rimavská Sobota o postúpení veci okresnému súdu bolo žalobkyni doručené 19. januára 2010 a námietka žalobkyne proti postúpeniu veci bola podaná 4. februára 2011. V úplnom rozpore s týmito správnymi skutkovými zisteniami však dospel k právnomu záveru, podľa ktorého námietka žalobkyne proti postúpeniu veci bola podaná v zákonnej lehote 15 dní.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že žalobkyňa prevzala upovedomenie o postúpení veci 19. januára 2010, posledným dňom zákonnej 15-dňovej lehoty podľa § 105 ods. 3

Občianskeho súdneho poriadku bol 3. február 2010 pripadajúci na pracovnú stredu. Žalobkyňa však námietky proti postúpeniu veci uplatnila až 4. februára 2011, teda viac ako rok potom, ako dostala upovedomenie o postúpení veci. Zákonnú lehotu preto v žiadnom prípade nedodrжала. Opačný záver krajského súdu je zrejším omylom.

Taký postup všeobecného súdu, ktorým tento pri skúmaní miestnej príslušnosti nesprávne vychádza z toho, že namietajúci účastník konania dodržal zákonnú 15-dňovú lehotu na námietku proti postúpeniu veci podľa § 105 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, a o námietke napriek jej oneskorenému podaniu meritórne rozhodne, treba považovať za arbitrárny, ktorý vo svojich dôsledkoch znamená popretie základného práva na súdnu ochranu a na zákonného sudcu.

Možno preto konštatovať, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čo však sťažovateľka nenamietala), ako aj jej základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

Za uvedeného stavu už nie je potrebné zaoberať sa ďalšou námietkou sťažovateľky týkajúcou sa nesprávneho výkladu a aplikácie európskeho práva.

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

V zmysle citovaných ustanovení ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 3 NcC 9/2011-77 z 29. marca 2011 a vec vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

V ďalšom konaní bude krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu, podľa ktorého žalobkyňa namietla postúpenie veci po uplynutí zákonnej lehoty.

Sťažovateľka požadovala priznať náhradu trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 261,82 €. Ústavný súd jej túto sumu priznal, a to za dva úkony právnych služieb v roku 2011 (prevzatie a príprava zastupovania a sťažnosť) po 123,50 €, ako aj dva režijné paušály po 7,41 € (bod 3 výroku nálezu).

Náhradu trov za ďalší úkon právnych služieb (za repliku na vyjadrenie krajského súdu) sťažovateľka nežiadala.

Nebolo možné vyhovieť požiadavke sťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 000 €, keďže vyslovením porušenia označených práv, zrušením uznesenia krajského súdu a vrátením veci na ďalšie konanie bola sťažovateľke poskytnutá plnohodnotná satisfakcia, čo vylučuje peňažnú náhradu (bod 4 výroku nálezu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2013